

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 245/2026-12

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu a sudcov Ladislava Duditša a Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] zastúpeného kaduc & partneri s.r.o., Trojičné námestie 4, Trnava, proti uzneseniu Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Bratislave III, odboru kriminálnej polície ČVS: ORP-536/1-VYS-B3-2024 z 22. apríla 2025, uzneseniu Okresnej prokuratúry Bratislava III č. k. 1 Pn 931/24/1103-14 zo 17. októbra 2025 a upovedomeniu Krajskej prokuratúry v Bratislave č. k. 1Kn 1009/25/1100-5 z 19. decembra 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkové okolnosti prípadu

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 23. februára 2026 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Bratislave III, odboru kriminálnej polície ČVS: ORP-536/1-VYS-B3-2024 z 22. apríla 2025 (ďalej len „napadnuté uznesenie vyšetrovateľa“), uznesením Okresnej prokuratúry Bratislava III (ďalej len „okresná prokuratúra“) č. k. 1 Pn 931/24/1103-14 zo 17. októbra 2025 (ďalej len „napadnuté uznesenie prokurátora“) a upovedomením Krajskej prokuratúry v Bratislave (ďalej len „krajská prokuratúra“) č. k. 1Kn 1009/25/1100-5 z 19. decembra 2025 (ďalej len „napadnuté upovedomenie“). Navrhuje napadnuté uznesenie prokurátora a napadnuté upovedomenie zrušiť.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ podal trestné oznámenie pre podozrenie zo spáchania prečinu krivej výpovede a krivej prisahy podľa § 346 ods. 1 Trestného zákona,

ktorého sa mal dopustiť [REDAKOVANÉ] tým, že 15. februára 2023 v zápisnici o pojednávaní na Okresnom súde Bratislava III sp. zn. 17Cpr/16/2017, v ktorom sťažovateľ vystupuje ako žalobca, úmyselne krivo svedčil a obvinil sťažovateľa z dopravnej nehody.

3. Napadnutým uznesením vyšetrovateľa bolo trestné oznámenie sťažovateľa podľa § 197 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku odmietnuté.

4. Napadnutým uznesením okresného prokurátora bola následná sťažnosť sťažovateľa zamietnutá podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

5. Napadnutým upovedomením bolo sťažovateľovi na podklade ním podanej žiadosti o preskúmanie zákonnosti postupu policajta a prokurátora podľa príkazu generálneho prokurátora Slovenskej republiky por. č. 11/2019 z 28. novembra 2019 o postupe prokurátorov pri vybavovaní žiadostí o preskúmanie zákonnosti v predsúdnom trestnom konaní (ďalej len „príkaz GP“) oznámené, že neboli zistené skutočnosti, ktoré by odôvodňovali ďalšie konanie podľa Trestného poriadku, prípadne odôvodňovali prijatie opatrenia podľa zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov.

II.

Argumentácia sťažovateľa

6. Sťažovateľ pred ústavným súdom namieta, že napadnuté uznesenia a napadnuté upovedomenie sú formalistické a neutržateľné. Orgány činné v trestnom konaní odmietli na účel objasnenia skutku vypočuť kľúčových svedkov, zabezpečiť porovnanie sporných výpovedí [REDAKOVANÉ] a vypočuť súdneho znalca. Tvrdí, že výpoveď [REDAKOVANÉ] v trestnom konaní, v ktorom bol právoplatne uznaný vinným za dopravnú nehodu, sa nezhoduje s jeho výpoveďou v civilnom konaní, ktoré sa týka tej istej dopravnej nehody a v ktorom sa sťažovateľ proti nemu domáha zaplatenia 58 584,07 eur z titulu náhrady škody.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Predmetom ústavnej sťažnosti je namietané porušenie práv sťažovateľa napadnutými uzneseniami a napadnutým upovedomením vydanými v súvislosti s vybavovaním ním podaného trestného oznámenia.

8. Ústavný súd ústavnú sťažnosť predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Na predbežnom prerokovaní preskúmal, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde) a osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

III.1. K namietanému porušeniu práv napadnutým uznesením vyšetrovateľa a napadnutým uznesením prokurátora:

9. Pokiaľ ide o namietané porušenie práv sťažovateľa napadnutým uznesením vyšetrovateľa, ako aj napadnutým uznesením prokurátora, ústavný súd poukazuje na čl. 127 ods. 1 ústavy, z ktorého vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

10. Podľa § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde je ústavná sťažnosť neprípustná, ak o ochrane základných práv a slobôd sťažovateľa vo veci, ktorej sa ústavná sťažnosť týka, je príslušný rozhodovať iný súd alebo ak sťažovateľ nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv.

11. V predmetnej veci je zrejmé, že sťažovateľ mal možnosť podať proti napadnutému uzneseniu vyšetrovateľa sťažnosť, o ktorej bolo rozhodnuté napadnutým uznesením prokurátora, a následne mohol sťažovateľ proti napadnutému uzneseniu prokurátora podať žiadosť podľa príkazu GP, o ktorej bolo rozhodnuté napadnutým upovedomením.

12. V tejto časti bolo vzhľadom na uvedené ústavnú sťažnosť potrebné odmietnuť ako neprípustnú podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde v spojení s § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

III.2. K namietanému porušeniu práv napadnutým upovedomením:

13. Ústavný súd považuje za potrebné na úvod pripomenúť svoju konštantnú judikatúru, v zmysle ktorej právo na vznesenie obvinenia a trestné stíhanie inej osoby na základe podaného trestného oznámenia alebo na podanie obžaloby proti nej na súde prokurátorom nie je súčasťou základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (II. ÚS 42/00, II. ÚS 238/02, III. ÚS 526/2016, I. ÚS 539/2017).

14. Súčasťou základného práva na inú právnu ochranu je jemu zodpovedajúca povinnosť orgánov činných v trestnom konaní zákonom ustanoveným spôsobom sa zaoberať podaním, v ktorom dotknutá osoba oznamuje skutočnosti podľa nej nasvedčujúce tomu, že bol spáchaný trestný čin, a o vybavení takého oznámenia dotknutú osobu riadne vyrozumieť. Súčasťou tohto práva však nie je právo, aby orgány činné v trestnom konaní podaniu oznamovateľa vyhovel v tom zmysle, že rozhodnú podľa jeho predstáv (m. m. I. ÚS 40/01, II. ÚS 168/03, III. ÚS 133/06, IV. ÚS 180/09).

15. Nikto nemá právny a už vôbec nie ústavnoprávny nárok na to, aby jeho podaniu bolo vyhovené. Oznamovateľ trestného činu má zákonné právo domáhať sa len toho, aby sa s jeho oznámením či sťažnosťou kompetentný orgán riadne zaoberal. Nemá však nárok na to, aby výsledok konania zodpovedal jeho predstave, resp. právo na vznesenie obvinenia a trestné stíhanie inej osoby na základe podaného trestného oznámenia alebo na podanie obžaloby na súde prokurátorom nie je súčasťou základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (II. ÚS 42/00, II. ÚS 238/02, III. ÚS 198/03, II. ÚS 28/06, IV. ÚS 463/2020, IV. ÚS 90/2021, IV. ÚS 311/2021). Všeobecný súd, ako aj ktorýkoľvek iný orgán verejnej moci nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym

názorom sťažovateľa vrátane jeho dôvodov a námietok (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 114/09, m. m. IV. ÚS 393/2022).

16. Právo na začatie a vedenie trestného stíhania proti tretej osobe alebo právo na jej odsúdenie v trestnom konaní nevyplýva ani z čl. 6 dohovoru, pokiaľ je jeho aplikovateľnosť založená na trestnom oznámení proti tretej osobe (rozhodnutie o prijateľnosti vo veci Dziedzic proti Poľsku z 25. 11. 2003, sťažnosť č. 50428/99, bod 6).

17. Rovnako ani z ustanovení Trestného poriadku nemožno vyvodit' subjektívne právo osoby, ktorá podala trestné oznámenie, na začatie trestného konania. Aj keď podľa § 2 ods. 5 Trestného poriadku je prokurátor povinný stíhať všetky trestné činy, o ktorých sa dozvedel, posúdenie otázky, či sú splnené zákonné podmienky na začatie trestného stíhania v konkrétnej veci (na základe skutočností uvedených v trestnom oznámení alebo skutočností zistených preverení trestného oznámenia), je plne v právomoci orgánov činných v trestnom konaní (policajných orgánov, vyšetrovateľov, prokurátorov). Osobe, ktorá podala trestné oznámenie, nevzniká právo na začatie trestného stíhania (IV. ÚS 256/05, II. ÚS 190/05, III. ÚS 526/2016, I. ÚS 354/2020). Jednotlivec, ktorý tvrdí, že je poškodený trestným činom, nemá ústavou zaručené právo dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov, resp. aby orgány verejnej moci preberali alebo sa riadili ním prezentovaným výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov (I. ÚS 435/2022, I. ÚS 86/2024).

18. Ústavný súd sa už vyjadril k sťažnostiam, kde sa brojí proti nezačatiu trestného stíhania (II. ÚS 120/2018), a pripomenul, že základné práva a slobody sú v prvom rade ochranou jednotlivcov pred zásahmi zo strany štátnej moci. Trestné právo je formou štátnej represie. Ústavný súd chráni jednotlivcov pred represiou moci, a tak nemôže povzbudzovať represiu moci proti iným jednotlivcom. S istým nadnesením možno povedať, že ústavný súd páchatel'ov „prepúšťa“, ale „nezatvára“ ich (II. ÚS 73/2021, I. ÚS 542/2024).

19. Zohľadňujúc uvedené východiská, ústavný súd napadnuté upovedomenie preskúmal a dospel k záveru, že ústavná sťažnosť v tejto časti je nedôvodná.

20. Krajská prokuratúra po preštudovaní dozorového denníka a súvisiaceho vyšetrovacieho spisu dospela v napadnutom upovedomení k záveru, že príslušný vyšetrovateľ i prokurátor postupovali v súlade so zákonom. V plnej miere sa stotožnila so závermi napadnutého uznesenia vyšetrovateľa a napadnutého uznesenia prokurátora o tom, že (i) príslušný civilný súd nespochybnil vierohodnosť sťažovateľom rozporovanej svedeckej výpovede [REDAKOVANÉ] a zároveň (ii) tento civilný súd nekonštatoval ani to, že by výpoveď [REDAKOVANÉ] mala zásadný význam pre samotné rozhodnutie vo veci.

21. Nad rámec uvedeného krajská prokuratúra doplnila, že [REDAKOVANÉ] vypovedal v roku 2015 v pozícii svedka v trestnom konaní, resp. neskôr ako obvinený, pričom na účel realizácie svojho práva neobviňovať seba samého v skutočnosti mohol aj klamať. Navyše, aj ak by orgány činné v trestnom konaní uvažovali o spáchaní trestného činu podľa § 346 ods. 1 Trestného zákona, v danej veci by došlo k uplynutiu premlčacej doby, a to už v roku 2020. Na druhej strane, ak by mala byť nepravdivá až následná výpoveď [REDAKOVANÉ] v civilnom konaní v roku 2023, v danej civilnej veci ešte nerozhodoval odvolací súd na podklade sťažovateľom podaného odvolania. V takomto prípade je daná právomoc konajúceho odvolacieho súdu, a to jednak

vo vzťahu k otázke pravdivosti výpovede [REDAKOVANÉ] z roku 2023, tak aj vo vzťahu k jej významu pre konečné rozhodnutie vo veci.

22. Z už uvedeného sa ústavný súd presvedčil, že krajská prokuratúra sa podaním sťažovateľa v skutočnosti zaoberala, čím došlo k naplneniu štandardu jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, resp. jeho práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. To platí bez ohľadu na okolnosť, či sa ústavný súd so všetkými závermi krajskej prokuratúry v trestnoprávnej rovine (na úrovni podústavného práva) plne stotožňuje. Navyše, krajská prokuratúra sa podrobným a zároveň presvedčivým spôsobom vysporiadala aj s jeho vznesenými námietkami, keď poukázala na rozdielne postavenie [REDAKOVANÉ] v rôznych konaniach (v trestnom v pozícii obvineného a v následnom civilnom konaní v pozícii svedka), premlčanie vo vzťahu k výpovedi z roku 2015, ako aj na dosiaľ neukončené konanie v civilnej veci.

23. Ústavný súd nad rámec uvedeného dopĺňa, že v súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva považuje povinnosť efektívneho vyšetrenia za súčasť práva na život, zákazu zlého zaobchádzania (zákaz mučenia, neľudského alebo ponižujúceho zaobchádzania), zákazu otroctva a nútenej práce, resp. pri práve na súkromie pri veľmi vážnych zásahoch do jeho podstaty (II. ÚS 182/2017, body 13 a 14). Sťažovateľ však porušenie citovaných práv pred ústavným súdom nenamietol, pričom z jeho námietok nevyplýva ani len to, že by tieto práva, resp. vážny zásah do samotnej podstaty jeho práva na súkromie (vážne zásahy do fyzickej či psychickej integrity, ako sú napríklad prípady domáceho násillia, sexuálneho násillia či fyzického násillia voči skupinám vyžadujúcim špeciálnu ochranu) vôbec vstupoval do hry.

24. Ústavný súd vzhľadom na uvedené túto časť ústavnej sťažnosti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

25. Keďže ústavná sťažnosť bola ako celok odmietnutá, rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľa stratilo svoje opodstatnenie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. apríla 2026

Libor Duľa
predseda senátu